

Zvierací záchranári

Hniezdo pre sovičky

Sue Mongredien
Ilustroval Jon Davis

Podľa skutočného príbehu

FRAGMENT

Zvierací záchranári Hniezdo pre sovičky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Sue Mongredien

Zvierací záchranári – Hniezdo pre sovičky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zvierací záchranári

Hniezdo pre Sovičky

Napísala Sue Mongredien
Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

Janko Fraser bol rozrušený. Skoro ráno zrovnalo búracie závažie so zemou starú kamennú stodolu na farme pána Walkera. Janko to nevidel na vlastné oči, ale počul obrovskú ranu, až zadrnčali všetky okná v triede. Teraz už bolo po vyučovaní, a keď sa Janko naobedoval, mamička mu dovolila, aby sa išiel so svojím najlepším kamarátom Tomášom pozrieť, čo zo stodoly zostalo.

„Môžeme sa hrať, že sú to trosky starého hradu,“ navrhol Janko, keď si v predsieni obúval topánky. „Budeme rytieri, ktorí útočia na nepriateľov.“

„Super!“ súhlasil Tomáš nadšene.

Nedávno sa učili o rytieroch v škole.

„Prepadneme hrad a zmocníme sa všetkých pokladov.“

„Môžem ísť s vami?“ dychtivo sa spýtala Ema, Jankova šesťročná sestra. „Viem dobre hľadať poklady. A Punte by mohol byť pes rytierov a pomáhal by nám poklady nájsť.“ Ema psy zbožňovala a pri nohách jej postele ich sedelo asi dvadsať plyšových. Punte – modro-žltú hračku so škvrnkou okolo jedného oka – mala najradšej.

Janko pokrútil hlavou. „Prepáč, Emka,“ povedal, „ale toto je len pre chalanov.“

Ema si sadla na päty, ruky si dala pod bradu ako labky a smutne zakňučala.

Mamička sa pri pohľade na ňu rozosmiala. „Dnes nie, zlato,“ vyhlásila a upravila Eme blondé prstienky na hlave. „Na takúto výpravu si ešte primalá. Namiesto toho mi môžeš pomôcť v záhrade.“

Janko si zaviazal šnúrky a otočil sa k Tomášovi. „Ideme,“ vyhlásil s úsmevom.

„Do večere nech ste doma, jasné?!“ prikázala mamička. „Najneskôr o šiestej. A verím, že sa budete v stodole správať rozumne. Pán Walker povedal, že sa tam môžete ísť pozrieť a že je to bezpečné. Sľúbte mi však, že tam nebudete robiť hlúposti.“

„Sľubujeme,“ odpovedal Janko. „Tak zatiaľ, mami. Ahoj, Ema.“ Potom vyšli s Tomášom z dverí a zamierili po ceste k stodole.

Farma bola asi desať minút chôdze od Jankovho domu a chlapci cestou mávali imaginárnymi mečmi a vymýšľali, aké ďalšie zbrane pri hre na rytierov použijú. Kým dorazili na farmu, Janko už skoro počul, ako mu rinčí ťažké brnenie.

„Páni!“ vykrikol, keď zbadal pozostatky stodoly. Chlapci sa naklonili ponad múr a nadšene si miesto prezerali. Na zemi ležali staré červené tehly spolu s masívnymi drevenými trámami, ktoré kedysi zrejme podopierali strechu. Trávu okolo sutín pokrýval červený prach.

„Super,“ vydýchol Tomáš. „To musela byť rana, keď ju búracie závažie zdemolovalo. Škoda, že sme to nevideli na vlastné oči.“

„Budeme predstierať, že sme to urobili my takým tým obrovským prakom,“ vyhrkol Janko dychtivo. „Nevieš, ako sa mu hovorilo?“

„Katapult,“ odpovedal Tomáš. Prešli vrátami na dvor, a ako sa blížili k zrúcanej budove, spomalili. „A použili sme aj veľké baranidlo, aby sme vyrazili bránu,“ dodal. „BUCH!“

„Tak ideme,“ povedal Janko, schytil palicu a vytasil ju pred seba ako meč.

„NA NÍÍÍCH!“ zahulákal, rozbehol sa k troskám stodoly a predstieral, že cestou odráža nepriateľov.

Švih, švih! Keď naňho zaútočil rytier so sekerou v ruke, uhol sa doľava.

Pich, sek! Vrhol sa vpravo, aby sa vyhol strele z praku.

Tomáš za jeho chrbtom bojoval rovnako. „Tohto nechávam vám, lord Edward!“ zahulákal a preskočil hromadu starých tehál.

„Týmto vyhlasujeme, že hrad patrí NÁM!“ vykrikol Janko a zatočil palicomečom nad hlavou.

„OKAMŽITE nám vydajte vaše zlato!“ prikázal Tomáš krvilačne. „INAK...“

Chlapci sa ešte chvíľu hrali, prenasledovali imaginárnych nepriateľov a nemilosrdne zajímali väzňov. Konečne porazili všetkých odporcov a obsadili zničený hrad. Potom sa vrhli do trávy a po vyčerpávajúcom boji

objava z plných pľúc lapali po dychu. „To bolo super,“ vyhlásil Tomáš, spokojne si povzdychol a pregúľal sa na chrbát. „Ukázali sme im, ako sa po kostole hvízda!“

„Jasné,“ prisvedčil Janko, ktorý pozoroval oblaky na oblohe. „A...“ Odmlčal sa, pretože začul zvláštny zvuk. „Počul si to, Tomáš?“ spýtal sa ticho.

Tomáš sa oprel o lakte. „Nie, sir Edward, myslím...“ začal, ale Janko zavrtel hlavou.

„Počkaj,“ povedal mu. „Fakt niečo počujem. Asi nejaké zviera.“

Chlapci sa posadili a naťahovali uši. Janko mal pravdu – odniekadiaľ sa ozývalo tichučké pišťanie. „Žeby to bola myš?“ uvažoval Tomáš, vstal a rozhliadol sa. „Na farme predsa žije nekonečné množstvo myší.“

Janko sa tiež rozhliadol, ale nijakú myš ani iné zviera nevidel. Zodvihol sa zo zeme a snažil sa zistiť, odkiaľ sa pišťanie ozýva.

„Myslím, že prichádza odtiaľ,“ zašepkal a po špičkách tam zamieril.

Naraz vyvalil oči, lebo v tráve zbadal celkom nepatrný pohyb. „Tamto,“ ticho zašepkal a rukou ukázal na pohybujúce sa steblá. „Videl si to? Aha!“

Chlapci sa opatrne zakrádali dopredu, pretože nechceli vyplašiť stvorenie, ktoré Janko zazrel.

„Panebože,“ zaúpel Janko, keď sa priblížili k miestu na dohľad. „Štyri vtáčatka!“

„Sú veľmi maličké,“ žasol Tomáš a čupol si, aby si ich mohol lepšie pozrieť. Vtáčence vyzerali ako drobučké guľôčky bieleho páperia. Oči mali pevne privreté, ale sem-tam jedno z nich otvorilo zobáčik a tíško zapišťalo.

„Ešte nikdy som nevidel také malé vtáčiky,“ zamudroval Janko. Hovoril ticho, aby ich nevydesil. „Určite predtým bývali v stodole. Možno mali pod strechou hniezdo.“

Tomáš prikývol. „Máš pravdu, a keď búracie závažie rozbilo strechu, mláďatká asi spadli na zem. Chúdence.“ Vyzeral trochu nahnevane.

„Mali šťastie, že to vôbec prežili,“ vyhlásil Janko a striasol sa od hrôzy.

„Mohli sme na ne stúpiť,“ dodal Tomáš. „Čo s nimi urobíme?“

„Asi by sme k nim nemali chodiť veľmi blízko,“ povedal Janko. „Mama tvrdí, že sa

nemáme nikdy dotýkať mláďat ani vajíčok. Ich rodičia sa možno niekde schovali a čakajú, kým ľudia odídu.“

„Určite sú hladné,“ poznamenal Tomáš.

„A boja sa. Myslíš, že sú tu celý deň?“

„Povedal by som, že áno,“ odvetil Janko.

„Pôjdeme domov a poradíme sa s mamou.

Ona už bude vedieť čo s tým.“

Jankova mamička bola učiteľka a vedela veľa užitočných vecí. „Nebojte sa, čoskoro sa vrátíme,“ povedal Janko vtáčatkám, keď vstával. Chlapci sa opatrne vzdialili a vybehli na cestu. „Poďme, Tomáš. Sir Janko a sir Tomáš vyrážajú po pomoc!“

Janko s Tomášom utekali k Jankovmu domu, čo im sily stačili, a vpálili do zadných dverí.

„Vy ste už doma? To bola rýchlosť!“
poznamenala mamička, keď vbehli dovnútra.
Potom sa jej na tvári objavil ustarostený výraz. „Čo sa stalo? Ste v poriadku?“

„My áno,“ vyhrkol Janko a náhlivo pokračoval, „ale na farme sme našli opustené vtáacie mláďatká.“

„Ležia na zemi,“ dodal Tomáš.

„Nevedeli sme, čo máme robiť.“

Mamička zdvihla ruky, pretože chlapci